

Arrest

nr. 307 599 van 31 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat V. MEULEMEESTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestina afkomstig te zijn en geboren te zijn in 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 april 2024 en diende op 13 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 april 2024 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 3 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op (...) juli 1999 in Khan Younis in de Gazastrook. U groeide op in Abasan Al Kabira, alwaar u tot aan uw vertrek verbleef. In 2021 behaalde u een bachelorsdiploma 'medisch laborant' van de Al Azar universiteit. U kon geen vast werk vinden, waarop u vrijwilligerswerk deed in het Europese ziekenhuis. Uw ouders, broer en zussen verblijven tot heden in de Gazastrook. U, uw ouders, uw broer en uw zussen zijn geregistreerd bij het UNRWA als vluchteling.

Sinds 2017 werd u voortdurend benaderd door leden van Hamas. Telkens u ging bidden in de Al Ihsan moskee werd u door leden van de organisatie aangesproken met het doel u te rekruteren bij de organisatie. U weigerde dit keer op keer. In augustus 2022 nam u deel aan een betoging met de leuze 'wij willen leven'. U werd hierbij opgepakt door mensen van de Hamas beweging en naar een politiekantoor in Khan Younis gebracht. Ter plaatse werd u in elkaar geslagen en enkele uren vastgehouden. Na uw vrijlating werd u op weg naar huis opnieuw in elkaar geslagen door enkele gemaskerde mannen. Na verzorging in het ziekenhuis, ging u naar huis. Sinds dit voorval werd u vaak lastiggevalen door leden van Hamas. Zij dreigden ermee u te doden indien u uw diensten niet zou verlenen aan de beweging. In april 2023 dreigden leden ermee u in de voeten te schieten. Gelet op de bedreigingen alsook de uitzichtloze economische situatie, besloot u de Gazastrook te verlaten.

Op 6 september 2023 slaagde u erin de grensovergang van Rafah over te steken. Twee dagen later zette u koers naar Turkije. U probeerde vanuit Turkije meermaals Griekenland te bereiken. Uiteindelijk slaagde u erin op 5 november 2023 het Griekse vasteland te bereiken. Via een smokkelnetwerk probeerde u meermaals vanuit Athene naar België te reizen, zonder succes. Vervolgens trok u naar Rhodos om van daaruit een smokkelroute uit te proberen. Ook dit lukte niet, waarop u terug probeerde te keren naar Athene. U werd echter tegengehouden door de politie. Gezien u niet over verblijfsdocumenten beschikte, werd u naar een vluchtelingenkamp gebracht. U weigerde evenwel om een asielprocedure in Griekenland te beginnen omdat u het plan had opgevat dit in België te doen. Vervolgens werd u op 20 december 2023 naar Kos gebracht. Na een week geweigerd te hebben uw vingerafdrukken te geven, heeft u na een interventie van een advocaat en een tolk uiteindelijk ingestemd dit toch te doen. Er werd eveneens een verzoek om internationale bescherming ingediend. Tijdens het interview dat hierop volgde vroeg u aan de Griekse autoriteiten u een weigering te geven zodoende u in België een verzoek kon doen. Medio januari kreeg u evenwel een positief antwoord in uw verzoek om internationale bescherming. U vroeg tevergeefs de beslissing om te draaien. Drie maanden later verkreeg u uw Griekse verblijfstitel en kon u het vluchtelingenkamp in Kos verlaten. Hoewel u Griekse reisdocumenten kon aanvragen, koos u ervoor dit niet te doen omdat u zo min mogelijk papieren van Griekenland wilde hebben. Omwille van dezelfde reden bracht u uw AMKA en AFM ook niet op orde.

Terug aangekomen in Athene nam u uw intrek in Achemoun, alwaar een grote groep Arabieren verblijft. U nam opnieuw contact met een smokkelaar. Hij gaf u een vals Grieks reisdocument waarmee u het vliegtuig zou kunnen nemen. U trok vervolgens naar Albanië alwaar u een ver familielid van u tegen het lijf liep. Twee dagen later, op 12 april 2024, namen jullie samen het vliegtuig richting Brussel. Tijdens uw vlucht vernielde u uw Griekse verblijfskaart, uw vervalst paspoort en uw ticket. Aangekomen in Brussel bood u zich aan bij de Belgische grensbeambten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

In het kader van uw verzoek verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar de Gazastrook omdat u meermaals geweigerd heeft uw diensten te verlenen aan Hamas. Hierdoor viseerden zij u en dreigden zij ermee u te doden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende stukken neer: een kopie van uw vervallen paspoort, een kopie van uw huidig paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw UNRWA registratiekaart, een kopie van uw UNRWA Family Record, een kopie van de identiteitsdocumenten van uw familieleden, enkele foto's van uw familie, een foto van een vluchtelingenkamp, een foto van schade aan uw huis, een brief aangaande de 'wij willen leven' betoging, een document aangaande een studiebeurs die u kreeg en een filmpje van uzelf in een Grieks ziekenhuis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ, 16/04/2024).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u te vrezen door Hamas gevisieerd te worden omdat u meermaals weigerde uw diensten te verlenen aan de beweging (vragenlijst CGVS, 16/04/2024, vraag 1, 5; notities van het persoonlijk onderhoud, 29/04/2024, p. 10). Hierdoor stelt u het risico te lopen gedood te worden door de beweging (vragenlijst CGVS, vraag 1, 5; CGVS, p. 10).

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Hoewel u er in eerste instantie voor koos de Belgische autoriteiten te misleiden en uw beschermingsstatuut te Griekenland niet te vermelden in het kader van uw eerste interview bij de DVZ, omdat u gehoord had dat u anders zou teruggestuurd kunnen worden (CGVS p. 6), blijkt uit uw verklaringen

tijdens uw persoonlijk onderhoud van het CGVS immers dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (CGVS p. 5, 6, 7). Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS p. 6, 7, 8, 9).

U verklaart niet te willen terugkeren naar Griekenland omdat de omstandigheden als vluchtelingen er slecht zijn en u voor uzelf bepaald had om in België een nieuw leven op te bouwen (CGVS p. 7, 8, 9, 10). Dient evenwel aangemerkt te worden dat voorgaande elementen niet volstaan om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, te weerleggen.

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2022, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 8/6/2023 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-GR_2022-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoeknaar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; en Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2023 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om hun rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes instaat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming

heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet instaat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

In de eerste plaats moet in dit kader uw houding belicht worden. Zo blijkt u, iemand die beweert een nood aan internationale bescherming te hebben, uw verzoek om internationale bescherming voor zich uit geschoven te hebben omdat u voor zichzelf het plan had opgevat om in België bescherming te vragen (CGVS p. 7; 8, 9, 10). Hierbij stelde u alles in het werk om te vermijden dat u een verzoek in Griekenland moest indienen en trachtte u zelfs nog uw beslissing om te draaien (CGVS p. 7, 8). Voorgaande houding is uiterst frappant. Verwacht kan worden dat u bij aankomst in een derde land u zo snel mogelijk tot de bevoegde diensten zou richten met uw verzoek om internationale bescherming. Hierbij kan er verwacht worden dat uw persoonlijke voorkeur ondergeschikt is aan het gegeven beschermt te worden. Uw houding waarbij u uw verzoek voor zich uitschoof en alles in het werk stelde geen verblijfsstatuut in Griekenland te verkrijgen omwille van een persoonlijke voorkeur voor een procedure in België, staat haaks op de houding die verwacht mag worden van een verzoeker om internationale bescherming. Bovenstaande vaststelling dient meegenomen te worden in de beoordeling van uw vermeende verklaringen betreffende uw vrees voor terugkeer naar Griekenland.

Hieromtrent moet er onderstreept worden dat u er kennelijk voor koos om uw administratie in Griekenland niet verder op orde te brengen, hoewel u hier informatie rond kreeg (CGVS p. 7). Dat u dit deed omdat u zo min mogelijk Griekse papieren wilde verzamelen (CGVS p. 7), zet uw bevreemdende houding eens te meer in de verf. Verwacht kan worden dat u als begunstigde van internationale bescherming uw fiscaal registratienummer (AFM) en uw sociale zekerheidsnummer (AMKA) zo snel mogelijk zou aanvragen zodoende u uw leven in Griekenland zou kunnen aanvangen. Temeer omdat voorgaande stukken de sleutel tot een nieuw leven in Griekenland vormen. Dat u er dan doelbewust voor koos deze niet aan te vragen, is veelzeggend en dient meegenomen te worden in uw algemene these dat de omstandigheden voor vluchtelingen in Griekenland slecht zijn. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u er zelf voor koos om geen aanspraak te maken op de rechten en voordelen die u als begunstigde van internationale bescherming door de Griekse autoriteiten werden aangeboden en dewelke dezelfde zijn als de Griekse onderdanen. Voorgaande vaststellingen doen dan ook wederom afbreuk aan uw vermeende vrees bij terugkeer naar Griekenland.

U stelt immers zelf geen stappen te hebben ondernomen om een toekomst in het land op te bouwen omdat u er niet wilde blijven (CGVS p. 8, 9). Voorts verklaarde u dat u zo snel mogelijk probeerde te vertrekken en in

tussentijd wat geld probeerde te verdienen (CGVS p. 9). Van enige ernstige poging om een leven op te bouwen in Griekenland, blijkt geen sprake. Waar u in algemene termen tracht te verwijzen naar moeilijke omstandigheden op het vlak van huisvesting, onderwijs, werk en medische zorgen (CGVS p. 7, 8, 10) dient er dan ook verwezen te worden naar uw algehele houding betreffende Griekenland. Kennelijk ging u zich niet eens informeren dienaangaande (CGVS p. 9). In het licht van voorgaande kan u de Griekse autoriteiten bezwaarlijk enige nalatigheid toeschrijven wanneer u er welbewust voor kiest om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming niet te laten gelden.

De video die u nog nastuurde, waarin u te zien bent op een locatie waar u kennelijk niet geholpen kon worden in het Engels (CGVS p. 7, 10), wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen. Los van het gegeven dat uit het stuk niet kan blijken waar het werd opgenomen, wanneer en binnen welke context, dient er op gewezen te worden dat dit soort zaken vlot in scene gezet kan worden. Hoe dan ook kan zulk enkel voorval geenszins als gevolg hebben dat uw rechten als begunstigde van internationale bescherming, niet gevrijwaard zouden zijn. Bovendien moet er nogmaals onderstreept worden dat u bezwaarlijk de dienstverlening in een ziekenhuis te Athene kan aanklagen. U koos er immers zelf voor om te verzaken aan uw recht op gezondheidszorg in Griekenland, zoals eerder is mogen blijken.

Waar u tenslotte nog verwijst naar een drugsproblematiek in de wijk waar u verbleef (CGVS p. 10, 11), dient er opnieuw op gewezen te worden dat zulke zaken niet representatief zijn voor de gehele Griekse samenleving. Overigens blijkt uit uw eigen verklaringen dat de Griekse autoriteiten hieromtrent actie ondernamen (CGVS p. 10, 11). Immers stond het u vrij u elders te vestigen of indien nodig beroep te doen op de Griekse veiligheidsdiensten. Kennelijk bleek dit niet nodig te zijn en ondernam u ook niets om zichzelf te verwijderen van deze omgeving (CGVS p. 10). Bijgevolg kan er niet ingezien worden dat het loutere feit dat u zich in een omgeving bevond waar drugs werd verhandeld, tot gevolg kan hebben te besluiten dat uw grondrechten in Griekenland niet gevrijwaard zouden zijn. Voorgaande elementen, die interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn, voldoen hoe dan ook niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Uit het geheel dat voorafgaat kan niet besloten worden dat u door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. U bevestigt overigens zelf dat u uw administratie op orde had kunnen brengen en in Griekenland een leven had kunnen opbouwen (CGVS p. 8). Uit het geheel dat voorafgaat is echter gebleken dat u er alles aan gedaan heeft om zulks te vermijden. Bijgevolg dient er besloten te worden dat de Griekse autoriteiten zich geenszins onverschillig opstelden jegens u en u alle elementen in handen had om een nieuwe toekomst op te bouwen.

Tenslotte moet er nog op gewezen worden dat uit uw verklaringen gebleken is dat u over een meer dan gezonde dosis zelfredzaamheid en zelfstandigheid beschikt. Naast het gegeven dat u een hooggeschoolde en meertalige jongeman bent (verklaring DVZ, vraag 11; CGVS p. 7, 11), die erin slaagde op zelfstandige basis doorheen Griekenland en Europa te reizen (CGVS p. 6), bleek u in staat een netwerk uit te bouwen waardoor u een onderkomen vond en er in slaagde tijdelijk werk te vinden (CGVS p. 8, 9). Tevens had u alle sleutels in handen om aanspraak te maken op de basisrechten die de Griekse autoriteiten u boden. Tenslotte kon u bijkomend rekenen op de steun van een vriend in Egypte en bleek u over voldoende middelen te beschikken om uw leven in Griekenland te starten (CGVS p. 8, 9). U koos er evenwel zelf voor om uw aanwezigheid in Griekenland louter en alleen te kaderen in functie van een reis naar België.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van uw verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaatgeneraal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissarisgeneraal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij "reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie."

Uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU volgt dat de commissaris-generaal gehouden is om over te gaan tot bijkomende verificaties aan de hand van

objectieve informatie over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in die andere lidstaat, daar inbegrepen wat betreft de beschikbaarheid van een verblijfstitel.

Het Commissariaat-generaal herinnert te dezen bovendien aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem ("GEAS") moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("Handvest") en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM").

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Uit hoger genoemd interstatelijk vertrouwensbeginsel en het vermoeden van een effectieve en gelijkwaardige bescherming, volgt volgens verweerder onverkort dat het in beginsel aan verzoekende partij toekomt, en niet aan de asielinstanties, om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, te weerleggen. Deze redenering vindt steun in hoger genoemde recente rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a., waarin het Hof oordeelt dat de verzoeker éerst zelf concreet moet aantonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (zie onder randnummer 88: "[...] gegevens [...] die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds [...] bescherming heeft verleend, een dergelijk risico [op een onmenselijke of vernederende behandeling] bestaat"). En ook in het arrest Jawo alludeerde het Hof met name aan de situatie van "een persoon die om internationale bescherming verzoekt, [en die] kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen" (randnummer 95).

Bovendien bevestigt het Hof in deze arresten dat het ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU naar inhoud en reikwijdte overeenstemt met artikel 3 EVRM (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 89 en Jawo, randnummer 91) en moet eraan worden herinnerd dat óók artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in zeer uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Uit voorgaande volgt dat bezwaarlijk van het Commissariaat-generaal verwacht kan worden dat het proactief landeninformatie zou verzamelen of neerleggen met betrekking tot de algemene situatie en omstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Voor zover u van mening bent dat het ontbreken van een (geldige) Griekse verblijfstitel en de stappen die u in dit verband moet ondernemen, u noodzakelijkerwijs zouden blootstellen aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, staat het aan u en niet aan het Commissariaat-generaal om dit op concrete en individuele wijze aan te tonen.

Gelet op wat voorafgaat, en in het licht van de landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt met betrekking tot mogelijke moeilijkheden bij de afgifte of hernieuwing van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, behoudt het Commissariaat-generaal zich het recht voor, de aandacht te vestigen op volgende rapporten: "Country Report: Greece. Update 2022", gepubliceerd door AIDA/ECRE in juni 2023 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-GR_2022-Update.pdf), het "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022 (beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>) en "Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights", gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2023 (beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf).

Hierbij kan vooreerst in herinnering worden gebracht dat artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU) bepaalt dat de lidstaten zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming werd verleend,

aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten alsook aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus een verlengbare verblijfstitel verstrekken die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de landenrapporten die betrekking hebben op de globale situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland sedert enkele jaren een gelijkaardig problematisch en precair beeld beschrijven, dat mede ingegeven wordt door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en waarbij statushouders in Griekenland zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve hindernissen of complicaties die de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne) bemoeilijken.

Uit deze informatie blijkt bijvoorbeeld dat dat begunstigden van internationale bescherming bepaalde persoonlijke documenten en gegevens benodigen om in Griekenland toegang te verkrijgen tot de daar aanwezige voorzieningen, terwijl het mogelijk is dat zij hierover nooit beschikt hebben (bijvoorbeeld omdat zij Griekenland reeds verlaten hebben vóór de afgifte ervan) of niet langer beschikken (bijvoorbeeld omdat zij zich er intussen doelbewust van hebben ontdaan, of omdat de geldigheid ervan inmiddels verlopen is). Meer bepaald gaat het om een verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgeleverd op basis van de verleende internationale beschermingsstatus (met een geldigheid van 3 jaar en hernieuwbaar voor de vluchtelingenstatus versus 1 jaar en hernieuwbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Met betrekking tot deze elementen kan verder worden vastgesteld dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met praktische moeilijkheden op het vlak van de afgifte of vernieuwing van hun ADET, evenals wat betreft het verkrijgen van een AFM of AMKA, en dat deze situatie nog gecompliceerder kan zijn voor terugkerende statushouders. Bovendien kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat voorgaande hindernissen gevolgen met zich mee kunnen brengen op het vlak van de toegang van begunstigden tot voorzieningen in Griekenland en dus hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud en basisbehoeften te voorzien. Het bezit van een geldige ADET is immers een voorwaarde voor het bekomen van het AMKA en sociale bijstand, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Uit uw verklaringen is gebleken dat u werd geïnformeerd werd aangaande en kon beschikken over voorgenoemde documenten (CGVS p. 8), waardoor er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u mits het zetten van de nodige stappen, u deze in uw bezit kan krijgen.

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, tonen zij niet aan dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat enkel uitzonderlijke omstandigheden zich verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in hoofde van een persoon die reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet. Volgens het Hof is “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Nog volgens het Hof wordt die drempel “dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.” Ook de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat er géén bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan volgens het oordeel van het Hof alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of

vernederende behandeling, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien kan op grond van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor zulk een behandeling, alsnog het Hof [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 84-85, 90-94 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, punten 81-82, 92-97]. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en naar Griekenland terugkeren, in afwachting van de afgifte of verlenging van hun ADET minder sociale rechten zullen genieten (zoals hierboven is opgemerkt) en, afhankelijk van het geval, geconfronteerd kunnen worden met onzekere en preciaire situaties terwijl zij wachten op het verkrijgen van hun ADET. Dezelfde informatie toont echter niet aan dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en ernaar terugkeert noodzakelijkerwijze geconfronteerd zal worden met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, zoals hierboven beschreven, en die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne te voorzien.

Het Commissariaat-generaal onderstreept bovendien dat een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, in afwachting van de afgifte of hernieuwing van de verblijfstitel, en zodoende zonder sociale zekerheidsnummer (AMKA), géén toegang tot kosteloze gezondheidszorgen ontzegd zal worden, op voorwaarde dat deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, Living In Greece – Access To Healthcare, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; Country Report: Greece. Update 2022, op. cit.).

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Hoewel de algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland volgens het Commissariaat-generaal niet volstaan om a priori te besluiten dat er in hoofde van elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming aldaar sprake zou zijn van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wegens systematische of structurele gebreken, meent de commissaris dat deze niettemin een preciaire situatie schetsen waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland, evenals dat in dit verband rekening gehouden moet worden met “alle gegevens van de zaak.” Bovendien is het volgens het Commissariaat-generaal mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 89 en 93 en HvJ 16 juli 2020, C- 517/17, ECLI:EU:C:2020:579, Addis, punt 52).

Bijgevolg zijn uw individuele situatie – in het bijzonder ingeval van een bijzondere kwetsbaarheid – en uw persoonlijke ervaringen in Griekenland van essentieel belang bij de beoordeling van uw verzoek, waarbij het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er in casu niet in geslaagd bent om genoegzaam aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van “buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar de lidstaat die u reeds internationale bescherming heeft toegekend, vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Het Commissariaat-generaal wijst er namelijk op dat uit het geheel van de elementen in uw administratief dossier blijkt dat u geenszins enige intentie had om zich te vestigen in Griekenland, hetgeen u zelf meermaals heeft onderstreept (CGVS p. 7, 8, 9, 10). Evenmin is mogen blijken dat u zich in een situatie van bijzondere kwetsbaarheid bevond. Uw verblijf in Griekenland strekte er louter en alleen toe om uw reis naar België aan te vatten. Nergens uit uw verklaringen is mogen blijken dat u enige ernstige stap heeft ondernomen om een leven op te bouwen in het land. Evenmin is mogen blijken dat u zich in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond dan wel dat u, mits het zetten van de nodige stappen, in zulke situatie zou terechtkomen bij een terugkeer.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van uw verzoek, dient te worden vastgesteld dat u niet aantoonst dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om."

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren).

Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport " the application for renewal is submitted via email to the Asylum Service and then the renewal decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt via e-mail ingediend bij de Asieldienst en vervolgens wordt het besluit tot verlenging ook via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2022, op. cit., p. 223). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u niet hebt aangetoond dat u stappen hebt ondernomen om een verlenging van uw verblijfsvergunning in Griekenland te verkrijgen noch dat u derhalve geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging vanwege de Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat de bescherming van Griekenland ondoeltreffend is, noch dat de procedure voor het bekomen van een (geldige) ADET u bij terugkeer noodzakelijkerwijs zou blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat u er doelbewust voor gekozen heeft geen leven op te bouwen te Griekenland en derhalve ook geen stappen heeft ondernomen. Zoals reeds gebleken is, bevond u zich niet in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch is mogen blijken dat u door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten in zulke situatie zou terechtkomen dan wel dat u hierdoor buiten uw wil om het land diende te verlaten. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet gedwongen werd om te vertrekken, maar dat dit integendeel het resultaat is van uw eigen wil en uw persoonlijke keuze.

Zij eraan herinnerd dat het Europees Hof van Justitie, zoals hoger aangegeven in de relevante rechtspraak, duidelijk oordeelde dat "deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid." Uit deze Europese jurisprudentie blijkt zodoende duidelijk dat enkel situaties van zeer verregaande materiële deprivatie die niet het gevolg zijn van de eigen wil en persoonlijke keuzes van de verzoeker zich kunnen verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Zulk standpunt werd overigens ook reeds meermaals bevestigd door uw Raad (in deze zin, zie bijvoorbeeld: RvV 8 april 2022, nr. 271 058, RvV 11 februari 2022, nr. 268 167, RvV 12 mei 2021, nr. 254 471, RvV 25 maart 2021, nr. 251 679).

Aangezien het gebrek aan een (geldige) Griekse verblijfsvergunning en de stappen die u hieromtrent desgevallend dient te ondernemen in casu het logische gevolg is van uw persoonlijke beslissing om Griekenland te verlaten zonder dat u evenwel op overtuigende, individuele wijze aantoonst dat u ten overstaan van Griekenland een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 Handvest kan doen gelden, kunnen de eventuele moeilijkheden waarmee u in geval van terugkeer naar Griekenland kan worden geconfronteerd, niet worden beschouwd als "buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om" en kunnen zij zich derhalve niet verzetten tegen een nietontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals uitgelegd door het HvJ-EU. Een andere uitlegging zou duidelijk in strijd zijn met de beginselen van de rechtspraak van het HvJ-EU inzake verzoeken om internationale bescherming die worden

ingediend door personen die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie genieten.

De documenten die u in het kader van uw verzoek neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De video waar u te zien bent terwijl u in gesprek bent met iemand die te kennen geeft geen Engels te spreken, werd bovenaan besproken. De kopieën van uw vervallen paspoort, uw huidige paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte hebben louter betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit en uw herkomst, dewelke niet ter discussie staat. Uw UNRWA kaart en uw UNRWA family record hebben louter betrekking op uw statuut bij en toegang tot het UNRWA en hun diensten in de Gazastrook. De brief aangaande een studiebeurs die u kreeg heeft betrekking op uw universitaire studies in de Gazastrook. Uit bovenstaande documenten kan niet blijken dat uw grondrechten in Griekenland niet gegarandeerd zouden zijn. Evenmin kan dit blijken uit de brief over een betoging in de Gazastrook.

De identiteitsdocumenten van uw familieleden hebben louter betrekking op hun persoonlijke identiteit en nationaliteit. De foto's van uw familieleden en de foto van een vluchtelingenkamp geven louter een momentopname weer die geenszins betrekking heeft op uw verblijf in Griekenland. Eenzelfde conclusie moet verbonden worden aan de foto van een beschadigd huis. Dient hierbij onderstreept te worden dat hieruit niet zonder meer besloten kan worden dat het om uw ouderlijke woning gaat.

Gelet op het geheel van bovenstaande, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Gazastrook."

2. Het verzoekschrift

2.1. *In casu* betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van extreme materiële deprivatie ten gevolge van een falend overheidsoptreden. De verzoekende partij betoogt ook dat hiertegen geen effectief rechtsmiddel is in Griekenland. Hierdoor zou een terugkeer naar Griekenland strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij vervolgt dat zij niet langer in het bezit is van haar Griekse verblijfskaart en stelt dat ze geen Griekse reistitel gekregen heeft. De verzoekende partij geeft ook aan dat ze niet in het bezit is van een AMKA en AFM-nummer, daar ze geen stappen ondernomen heeft om deze documenten te verkrijgen omdat ze niet in Griekenland zou blijven gelet op de precare levensomstandigheden aldaar. Volgens haar kan het gegeven dat zij niet de vereiste stappen ondernomen heeft om zich in het bezit te stellen van voormelde documenten en gegevens geen grond zijn om haar verzoek om internationale bescherming af te wijzen. Het verbod op een schending van artikel 3 van het EVRM is immers absoluut zoals blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Daarenboven blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat voor de begunstigden die de vereiste stappen proberen te zetten, talloze problemen opduiken. De duurtijd van de verlenging kan tot één of zelf meer dan een jaar duren. Hierop citeert de verzoekende partij uit de landeninformatie om haar punt te onderbouwen. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij ten onrechte verwijst in dit verband naar de mogelijkheid om een verlenging via e-mail aan te vragen. Zoals eveneens blijkt uit de bestreden beslissing, moet de betrokkene zich nog steeds persoonlijk aanmelden bij het politiekantoor. Deze afspraak wordt steeds relatief abrupt gemaakt, zodat personen, die in het buitenland verblijven, het risico lopen om hun kaart niet tijdig te kunnen afhalen.

De verzoekende partij onderlijnt dat men zonder de vereiste documenten geen toegang krijgt tot enige sociale rechten. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij op de hoogte was dat zij niet meer in het bezit is van de vereiste documenten, doch heeft zij de gevolgen hiervan op de overlevingskansen van de verzoekende partij in Griekenland niet onderzocht. De verzoekende partij geeft aan dat zij geen enkel netwerk in Griekenland heeft. Zij heeft er geen familie. Gelet op huidige oorlog in Gaza, waarbij onder meer de gezinswoning werd vernield, kan familie in Gaza geen financiële steun bieden. De verzoekende partij heeft gedurende haar verblijf in Griekenland niet kunnen rekenen op duurzame financiële ondersteuning. Integendeel, zij heeft slechts 200 EUR gekregen van een vriend. Immers in Kos overleefde zij in een leegstaand pand zonder te beschikken over een bed. De verzoekende partij onderlijnt dat ze gedurende haar verblijf in Griekenland in precare omstandigheden geleefd heeft. In dit verband verwijst zij naar haar

verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Ook geeft ze aan dat ze zich ingespannen heeft om zelf haar levensomstandigheden te verbeteren gedurende haar verblijf in Griekenland door te zoeken naar werk, doch heeft ze geen job gevonden daar ze de kans niet kreeg om de taal te leren. Wel heeft ze werk gevonden in het zwart, waarbij ze geen enkele werkzekerheid had alsook in slechte werkomstandigheden (onderbetaling). De verzoekende partij vervolgt dat de ontvangen inkomsten bovendien onvoldoende waren om zelfstandig te kunnen overleven in Griekenland. Ze kreeg immers 150 euro terwijl de huur van een kamer 200 euro bedroeg. In geval van een terugkeer naar Griekenland zal haar situatie niet verbeteren. Er is immers geen daadwerkelijk integratiebeleid.

Bovendien heeft zij psychologische ondersteuning gevraagd in het gesloten centrum van Caricole. Ook in Griekenland heeft de verzoekende partij moeilijke levensomstandigheden meegemaakt. Zij vermagerde er fel en had zelfmoordgedachten. In Griekenland had de verzoekende partij echter geen toegang tot gratis gezondheidszorgen en speelde een ernstige taalbarrière, laat staan tot psychologische opvolging. Haar verhoogde kwetsbaarheid werd niet onderzocht door de verwerende partij, nochtans was dit relevant. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar arresten van de Raad. Voorts zal zij bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang hebben tot psychologische ondersteuning. Gedurende haar verhoor heeft zij zelf aangegeven dat de toegang tot de gezondheidszorgen problematisch was wegens de taalbarrière, ook is ze niet in het bezit van een AMKA. In dit verband citeert de verzoekende partij opnieuw uit landeninformatie. De verzoekende partij concludeert dat in geval van een terugkeer naar Griekenland zij dan ook een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van extreme deprivatie, zonder in staat te zijn om te voorzien in haar essentiële levensbehoeften. De verzoekende partij onderstreept dat zij geen sociaal vangnet heeft daar het leefloon in Griekenland onvoldoende is om te kunnen voorzien in de essentiële levensbehoeften. Bovendien komen alleenstaande begunstigden van internationale bescherming, die een kamer of leegstaand pand delen met derden, zelfs niet in aanmerking voor een minimum leefloon. Tot slot geeft de verzoekende partij aan dat de sociale huisvesting niet toegankelijk is.

De verzoekende partij vraagt *“De bestreden beslissing te hervormen, de asielaanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren en het statuut van erkend vluchteling, ondergeschikt subsidiaire bescherming te willen toekennen, minstens het dossier terug te verwijzen naar het CGVS.”*

3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota met 2 foto's neer.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc*-onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.2. Inzake de samenwerkingsplicht, wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing betreft een beslissing waarin de commissaris-generaal het verzoek van de verzoekende partij om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart, omdat zij reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland, zou genieten. Deze beslissing is gestoeld op artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (de zogenaamde Procedurerichtlijn), dat luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;”

Volgens de parlementaire voorbereidingen van het voormelde artikel 57/6, § 3, 3° bestaat, in het geval de commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 108-109).

Bijgevolg is het voor het onontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, een absolute vereiste dat het vast staat dat de betrokken verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Hoewel u er in eerste instantie voor koos de Belgische autoriteiten te misleiden en uw beschermingsstatuut te Griekenland niet te vermelden in het kader van uw eerste interview bij de DVZ, omdat u gehoord had dat u anders zou teruggestuurd kunnen worden (CGVS p. 6), blijkt uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud van het CGVS immers dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (CGVS p. 5, 6, 7). Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS p. 6, 7, 8, 9).”*

De vraag die *in casu* aan de orde is, is of de verzoekende partij heden over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en of zij zich, in voorkomend geval, nog kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend.

Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de verzoekende partij dat ze op 5 december 2023 Griekenland is binnengekomen en daar gedurende enkele dagen verbleven heeft om vervolgens naar Bulgarije, Servië en Albanië door te reizen om dan vanuit Tirana (Albanië) op 12 april 2024 het vliegtuig te nemen naar Brussel. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaart de verzoekende partij nog altijd dat ze op 5 december 2023 Griekenland binnengekomen is, maar dan zou ze na twee maanden een beslissing van de Griekse autoriteiten gekregen hebben. De verzoekende partij zou ook snel een verblijfskaart gekregen hebben. Toen haar gevraagd werd welke statuut ze gekregen heeft antwoordt de verzoekende partij *“Ik denk subsidiaire bescherming. De kaart was drie jaar geldig”*. Echter op basis van de landeninformatie blijkt dat begunstigden van subsidiaire bescherming in Griekenland een verblijfsvergunning krijgen voor een periode van een jaar, terwijl erkende vluchtelingen een verblijfsvergunning krijgen voor een periode van drie jaar. Voorts bevat het administratief dossier geen enkel document waaruit blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk heden internationale bescherming geniet in Griekenland. *In casu* zijn de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud niet afdoende om vast te stellen dat zij over internationale bescherming beschikt in Griekenland daar ze niet overeenkomen met de objectieve landeninformatie en de verzoekende partij geenszins zeker weet of ze subsidiaire bescherming gekregen heeft. Voorts worden de verklaringen van de verzoekende partij niet met objectieve gegevens onderbouwd. De verwerende partij, die niet ter terechtzitting verschenen is, maakt geenszins aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid was om deze informatie te bekomen via opzoeken in de Eurodac database of via contactopname met de Griekse autoriteiten. *In casu* kan niet worden aangenomen dat de *conditio sine qua non* voor het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij vervuld is.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzocht heeft of de verzoekende partij daadwerkelijk en actueel in Griekenland internationale bescherming geniet.

De Raad is dan ook van oordeel dat het aangewezen is om de bestreden beslissing te vernietigen, aangezien er thans niet voldoende gegevens voorliggen waaruit met voldoende zekerheid kan blijken dat is voldaan aan de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de verzoekende partij in Griekenland de internationale bescherming geniet.

Bij gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid is de Raad niet in de mogelijkheid om zelf de nodige opzoeken te doen teneinde er zich van te vergewissen of de verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming geniet. Het is aan de commissaris-generaal om dit verder uit te zoeken.

De bestreden beslissing wordt derhalve vernietigd met toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 mei 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS